

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

KINGMAN DE BEVRIJDER

N° 2484

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Kingman, de bevrijder

HOOFDSTUK I

HET SCHATTENEILAND

Even na middernacht zweefde een vliegtuig over de delta van de Ganges, de grote rivier in Voor Indië en zette koers in zuid-oostelijke richting. Dit vliegtuig, in het nachtelijk duister onzichtbaar voor de aardbewoners was de Duivel der lucht, het eigendom van John Raffles, alias Lord Edward Lister, alias de Grote Onbekende.

Hij zelf zat aan de stuurknuppel, om zijn twee metgezellen, Charles Brand, zijn secretaris en James Henderson, zijn chauffeur, die achter in de cockpit zaten, te knikkebollen, enige rust te gunnen.

Die rust hadden zij wel nodig, want een reeks avonturen, niet van lange duur, maar van zeer gevaarlijke en spannende aard had de drie mannen daar gebracht, boven het kalme water van de Golf van Bengalen. In een kleine lederen tas, goed verborgen in een geheime bergplaats, bevond zich de opbrengst van al die gevaarlijke ondernemingen, een waarde vertegenwoordigend van omstreeks tachtig duizend pond sterling.

Raffles was nu op weg om de kostbaarheden in die tas in veiligheid te brengen op een van zijn schatteneilan-

den over de gehele wereld verspreid.

Die kostbaarheden bestonden, behalve uit een groot bedrag aan Amerikaanse dollarbiljetten uit een aantal juwelen, waaronder zich een grote, prachtige robijn bevond, die 't Oog van Vishnoe werd genoemd, omdat die edelsteen eens geprikt had in het gelaat van een Boeddhistisch afgodsbeeld.

Het drietal was op het randje af ontsnapt aan een groot gevaar, hetwelk dreigde van de kant van een aantal fanatieke Brahmanen, die er achter waren gekomen, dat Raffles de kostbare steen, die zij als heilig beschouwden, in zijn bezit had.

Charles Brand had zich op listige wijze in het bezit weten te stellen van deze robijn, benevens een aantal andere kostbaarheden, door het lederen koffertje te roven van een Amerikaanse dame, wier echtgenoot daarvoor een hoog bedrag had betaald aan een verraderlijke hindoe, die niets beter wist te doen dan zijn verworven rijkdom te gaan verdobbelen in een verdacht huis, een soort opiumkit, in de havenwijk van Calcutta.

Nauwelijks was Brand van zijn onderneming teruggekeerd of Raffles, die van Henderson het adres had gekregen waar de bewuste Hindoe zat te gokken, overviel de opiumkit en was vijf minuten later in het bezit van het betaalde bedrag voor de robijn, die hij ook reeds bezat.

De tocht had ternauwernood twee uur geduurd, toen Brand reeds in de verte en diep beneden zich, de eerste eilanden kon zien liggen van de Andamangroep.

Een kwartier later waren de grote eilanden, Noord- Midden- en Zuid-Andaman met grote snelheid onder de vliegmaschine doorgeleden op een zodanige hoogte dat de bewoners zelfs overdag niets van het toestel zouden hebben kunnen zien.

Raffles had nu alle lichten gedoofd, die van beneden af zichtbaar konden

zijn, en alleen zijn schakelbord was duidelijk verlicht door een tweetal kleine, elektrische lampen achter reflectors.

Brand en Henderson dommelden bijna in, in slaap gewiegd door het gonzen van de machtige motoren, maar langzaam brak in het oosten intussen de dag aan.

Zodra de Andamaneilanden achter hen lagen, wijzigde Raffles een weinig de koers, en hield meer westwaarts aan.

Juist toen de zon boven de kim rees, in onvergelyke pracht, werd het kleine eilandje Car Nicobar als een stip zichtbaar.

Brand onderdrukte een diepe geeuw, keek slaperig naar buiten, door de dikke glasruit, en bukte zich over Raffles heen, vragend:

— Wil ik de besturing overnemen, Edward?

— Niet nodig, Charles, over een half uur moeten wij op de plaats van onze bestemming zijn, antwoordde Raffles.

— Maar ben je dan niet zeer vermoeid?

— In het minst niet.

Brand keek zijn vriend enigszins verwonderd aan, en toch wist hij dat Raffles nooit blufte of zich beter en sterker voordeed, dan hij werkelijk was.

Hij kon zich dus alleen maar verwonderen over de stalen spieren, en het onuitputtelijk uithoudingsvermogen van deze wonderlijke man, die in de laatste dagen evenveel, zo niet méér gedaan had dan Brand en Henderson, en er niets van scheen te bespeuren.

De ogen die hij op zijn instrumenten gevestigd hield, waren helder en scherp als steeds. De handen die de stuurknuppel omklemd hielden trilden niet, de houding was recht en krachtig.

Brand ging maar weer naar zijn hoekje terug, keek Henderson veelbetekend aan, die zijn geweldige schouders ophaalde, en keek toen weer naar bui-

ten, naar de aarde, die zich op dit ogenblik evenwel slechts voordeed als een onmetelijke watervlakte, waarop slechts hier en daar enkele kleine stipjes zichtbaar waren.

Men was hier ver buiten iedere scheepvaartroute, die de twee oevers van de geweldige Baai met elkander verbonden.

Door het smalle venster van hardglas zag Brand heel vaag en ijl Klein Nicobar en vervolgens Groot-Nicobar, en toen niets meer. Maar na tien minuten ongeveer kwam er weer zo'n klein stipje te zien, en Brand wist nu, dat het doel van de reis bijna was bereikt.

Dat stipje was het onbewoonde eiland, niet meer dan drie uur gaans in doorsnede, waar Raffles een deel van zijn bijeengegaarde kostbaarheden bewaarde, waar hij ze rustig liet, in afwachting van de tijd waarop ze zonder gevaar van de hand zouden kunnen worden gedaan.

Van deze schatkamers bezat hij er over de gehele wereld vijf. Natuurlijk stonden er grote bedragen op banken in verschillende steden en verschillende landen, maar daar een ontdekking, al was hij nog zo schrander, altijd mogelijk was, zo had hij dit middel bedacht, om altijd over geld de beschikking te hebben.

Slechts een van die schatkamereilanden was schaars bewoond door een arme vissersbevolking. Het lag ten noorden van IJsland, in een onherbergzaam klimaat en telde omstreeks vierhonderd inwoners. Alle anderen waren onbewoond, deels omdat zij onvruchtbaar waren, en deels omdat men eenvoudig hun bestaan niet kende.

Dit was echter niet het geval met het bewuste Schatteneiland, want men wist wel degelijk dat het bestond, maar het was te klein, het lag te ver af, de omgeving was gevaarlijk door de omringende klippen, en men vond daar wel bossen, maar weinig vruchtbare grond.

Raffles liet de machine, zodra die stip in het oog was gekomen, dalen tot op

duizend meter, matigde daarna de snelheid, en begon grote kringen te beschrijven rondom het eiland, dat nu kleur was gaan vertonen, groen en grijs, het groen van de bossen, en het grijs van de naakte rotsen, die het bijna overal, maar vooral in het zuiden omgaven.

Nergens viel iets te bespeuren van menselijk leven. Slechts heel in de verte, nauwelijks zichtbaar, steeg wat rook omhoog uit de pijp van een stoomboot.

De Duivel der Lucht daalde snel nog lager, en nu werd de streep van wit schuim, die het gehele eiland als in een lijst omvatte duidelijk zichtbaar.

Het eiland was van onregelmatig ronde vorm, een klein weinig uitgerekt als een ei.

Maar nu was die vorm al niet meer zichtbaar, en de drie reizigers zagen niets dan de rotsige kust in het zuiden de heuvels daarachter en de bossen.

Steeds dalend in een grote kring streek de vliegmaschine tenslotte, op het kalme water neer van een soort natuurlijk haventje, aan de zeezijde afgesloten door een dam van klippen, waarop de branding tot schuim spatte.

De kom was ruim honderd meter lang, en de machine had dus ruimschoots gelegenheid om uit te lopen, ofschoon de vaart nog vrij groot was, toen de drijvers op het gladde strand van fijn, lichtgeel zand schoven.

Dit hinderde evenwel niet, want het was laag water, en de vloed zou de machine wel weer opheffen.

De verschijning van de vliegmaschine bracht een grote opschuding teweeg onder de zeezwaluwen, die bij honderden van de hoge rotsen, die aan weerszijden de kom omgaven, krijsend op de wiken gingen.

Onmiddellijk werd de deur van de cockpit geopend, de drie mannen stapten naar buiten, en ademden diep de zuivere, geurende lucht in.

Brand keek met voldoening rond, rekte zich uit, en zei:

— Ik zou hier best een week willen doorbrengen.

— Misschien is daar wel gelegenheid toe, Charles, zei Raffles met een glimlach. Mij dunkt dat wij wel recht hebben op een weinig ontspanning na de moeilijkheden, die wij achter de rug hebben. Maar wij zullen beginnen met een paar uurtjes te rusten, want zonder slaap kunnen wij niets beginnen.

Allereerst werd de Duivel der Lucht zodanig verankerd, dat het toestel niet onbestuurd zou kunnen afdrijven, als de vloed de drijvers van het strand zou lichten.

Ofschoon zij er op rekenden, ze niet nodig te zullen hebben, haalden de drie mannen hun wapens te voorschijn en namen die, met wat voedsel, mee naar een wat hoger gelegen plek, waar het zand ophield en overging in een grasvlakte, beschaduwd door hoge palmen.

Hier aten zij wat, rookten een pijp, werden slaperig onder de inwerking van de zon, de zeelucht, en de doorstane vermoeienissen, en sliepen bijna onmiddellijk nadat zij zich hadden uitgestrekt.

De zon stond al hoog aan de hemel, toen zij een uur of zes later ontwaakten en tot de ontdekking kwamen, dat hun vermoeyenis geheel verdwenen was. Boven hun hoofden tierden en gilden enige dozijnen kleine apen met lange staarten, verontwaardigd over de komst van deze indringers in hun domein.

De vloed was inmiddels opgekomen, en de Duivel der Lucht schommelde op de twee lange drijvers op het zacht op het strand uitrollende water.

Zij aten wat, verfristen zich met een bad in het zeewater, staken hun pijpen op en haalden de tas en het koffertje met sieraden uit de vliegmaschine te voorschijn.

Brand wierp zijn geweer over de schouder, na zijn munitietas gevuld te hebben, en Raffles greep ook de zijne, om te zien of zij een stuk wild machtig konden worden, maar Henderson, die niet zulk een fameus jager was, liet zijn wapen thuis, en nam alleen zijn groot jachtmes mee.

Daarop begaven zij zich op weg, als lieden die de plek goed kennen.

Zij staken het bos dwars door, omdat de kust hier een bocht maakte, en bereikten die weer op een half uur gaans van de plek waar zij geland waren. De kust was hier zeer rotsachtig, en steile klippen rezen overal uit het water op. De drie mannen volgden eerst een ravijn, dat ongeveer een kwartier uur gaans landinwaarts doordrong, en beklommen toen een natuurlijk pad, langs de helling van een der reusachtige rotsblokken. Halverwege ongeveer bevond zich een nis, zó smal dat Raffles zich moest samenpersen, om er in te kunnen doordringen. Hij liet zich de tas met kostbaarheden en het koffertje aanreiken, nam een kleine zaklantaarn van Henderson aan en verdween uit het gezicht in het binnenste van de rots.

Hij bleef ongeveer twintig minuten weg, en kwam terug met een tevreden gezicht.

Alles is in de geheime bergplaats nog volkomen in orde, zei hij. Door de droogte daar binnen is alles in uitstekende staat gebleven, de juwelen en het goud, het platina zowel als het zilver, alleen dat laatste is gelig uitgeslagen en moet nodig eens worden gepoetst.

Zij daalden het smalle pad weer af, en gingen het bos in. Het wild scheen zich echter schuil te houden en zij waren reeds een uur aan het speuren naar een van die kleine, wilde varkens, die zo voortreffelijk smaken, toen Brand er eindelijk een in het oog kreeg, en snel zijn geweer aan de schouder bracht. Maar vóór hij de trekker had kunnen overhalen, klonk er in de verte een losbranding die de drie mannen elkaar verschrikt en met een verwonderde blik deed aanzien.

— Was dat een schot, mylord? vroeg Henderson het eerst. Dat is toch onmogelijk. Wie zou dat gelost moeten hebben?

Raffles die een weinig was verbleekt, zei tussen de tanden:

— Wij zullen het gauw genoeg we-

ten. Laten wij deze heuvel beklimmen. Van de top af, moeten wij bijna het hele zuidelijke gedeelte van het eiland kunnen overzien.

Zwijgend klommen zij omhoog, en toen zij de top naderden, wierpen zij zich haastig plat neer.

Zij konden inderdaad zelfs met het blote oog de plek zien, waar zij die nacht met de vliegmaschine waren geland.

Op ongeveer honderd meter vóór de

kom, lag op de rede een tamelijk groot schip voor anker.

Raffles bracht zijn prismakijker voor het oog, en uitte een kreet van woede en schrik.

Daar, in de verte, krioelden ongeveer twintig mannen door elkander op het witte zand. Een paar zaten er op de drijvers van de machine.

Van de voorste mast van een schoener woei een zwarte vlag; de Duivel der Lucht was in handen van zeerovers.

HOOFDSTUK II

OP LEVEN EN DOOD

De top van de heuvel was hier en daar begroeid, en voorzichtig, op hun buik voortkruipend, slopen de drie mannen naar een bosje, van waar zij de plek goed konden zien, zonder zelf in het oog te vallen.

Wel een halve minuut tuurden zij achtereenvolgens door de kijker, voor iemand iets zei.

Henderson was de eerste, die zich liet horen, hij gromde als een kwade hond, en sloeg woedend met zijn grote vuist op de rots.

— Ik had bij het toestel moeten blijven, mylord. Ik had niet moeten mee gaan.

— En geloof je dat dat iets gebaat zou hebben, James? Denk je dan dat je het had kunnen volhouden tegen die overmacht? Die kapers schijnen goed gewapend te zijn. Hun schip heeft zelfs een klein snelvuurkanon op de voorplecht.

— Maar ik zou met de machine hebben kunnen opstijgen, en u hebben kunnen waarschuwen, mylord, riep de reus.

— Je zoudt er de tijd niet voor gekregen hebben, James, zei Brand op sombere toon. Niemand onzer heeft dat zeeroverschip gezien. Het moet plotseling

de kaap in het zuid-oosten hebben gerond, en toen was het al zo dicht bij, dat je stellig niet meer de gelegenheid zou hebben gehad, zelfs al had je het vaartuig dadelijk gezien, om de stalen trossen van de rotsen los te maken, de vliegmachine te doen keren, en van het water op te stijgen.

Het bleef even stil, en toen vroeg Brand aan Raffles, die weer door zijn kijker tuurde:

— Zijn het blanken?

— Gedeeltelijk. Verreweg de meesten hebben een bruine huidskleur. Ik geloof dat het Maleiers zijn.

— Maar wat doen zij hier? Wat komen zij hier zoeken?

— Dat is zeker vreemd genoeg, maar misschien is er een oplossing. Ik zie namelijk enige blanken, die goed gekleed zijn, en die afzonderlijk bij elkaar zitten, op een groot rotsblok, en twee van die bruine snoeshanen, met niets anders aan dan een kort lendendoekje staan ter weerszijden, met het geweer bij de voet.

— Zouden die goed geklede blanken gevangenen zijn? vroeg Brand verwonderd.

— Dat zou best het geval kunnen zijn

zei Raffles. Het komt nog steeds vaak voor, dat Chinese en Maleise zeeroovers of andere bandieten rijke blanken oplichten, en naar een eenzame plek brengen, om dan van de verwanten een hoge losprijs te eisen. De Nicobaren worden wel bezocht door schatrijke Amerikanen met hun jacht. Ik behoef je toch zeker niet te herinneren aan de jonge Vanderbildt, om er maar één te noemen, die een zeewaardig plezierjacht bezit, dat hem acht miljoen dollar heeft gekost? Hij is ook wel eens die kant uit geweest.

Brand had de kijker van Raffles overgenomen, keek er enige tijd door, en zei:

— Zij maken inderdaad de indruk, als of zij niet bij de bende behoren. Ik zie drie of vier heren in wit flanellen pantalons en een paar dames met korte rokjes en dito mantels, en ik geloof niet dat dit bepaald de dracht van zeeschuimers is.

— Wat zullen wij doen mylord? vroeg Henderson plotseling.

— Voorlopig niets, James.

— Maar dan zullen die schavuiten onze machine misschien vernielen, riep de reus wanhopig uit.

— Ik denk dat zij dit niet zo gauw zullen doen, gaf Raffles ten antwoord. Waarschijnlijk denken zij, dat zulk een vliegtuig voor hen van buitengewoon veel nut kan zijn, als zij maar iemand hadden, die verstand had van zulke toestellen, en die ze kon besturen.

— Wat zouden ze er mee aan kunnen vangen, mylord?

— Een hele boel, James. Bedenk eens welk een prachtig middel het zou zijn, de zeeën te verkennen tot op honderden kilometers afstand, en te zien, of zich niet ergens een schip vertoont, klein en zwak genoeg om het te kunnen aanvallen en plunderen. Neen, zij zullen het niet vernielen, maar allereerst trachten, de bezitters van die vliegmaschine op het eiland te vinden.

— En ik heb mijn geweer achtergelaten, driedubbele ezels die ik ben, jammerde Henderson, en dat, terwijl wij geen vuurwapen te missen hebben. Dan hadden wij ze van deze plek af netjes allen kunnen neerleggen.

— Ik vrees, dat zelfs mijnheer Brand onze scherpschutter, daartoe niet in staat zou zijn, James, gaf Raffles hoofdschuddend te kennen.

Het bleef even stil, en toen zei Brand, die slechts met grote moeite zijn kalmte wist te bewaren, en de vrees te onderdrukken, die hem bekropen had, bij de gedachte, dat zij hier zonder enig hulpmiddel zouden moeten achterblijven, als de machine gestolen, of zelfs maar reddeloos bedorven werd:

— Wij moeten dichterbij trachten te komen, Edward. Als wij de machine in de handen van die kerels laten, dan zijn wij verloren. Als het tot vechten komt, dan vechten we voor ons leven, want de Duivel der Lucht moet ons weer naar de bewoonde wereld terug brengen.

— Je hebt gelijk, Charles, tot iedere prijs moeten we beletten dat die zeeschuimers iets aan de machine bederven. Kom mee, wij zullen proberen wat nader te sluipen, zonder te worden gezien.

Zij schoven weer achteruit tot het kreupelhout hen aan ongewenste waarneming onttrok en begaven zich zo snel mogelijk in de richting van de kleine Kaap, van waarachter het kaperschip zo plotseling was komen opdagen. Ongeveer twintig minuten later, nadat zij opnieuw voorzichtig een lage heuvel hadden beklommen, konden zij de toestand beter overzien.

Zij waren thans zo dichtbij, dat zij ook met het blote oog duidelijk konden waarnemen, wat er daarginds gebeurde.

Maar zij zagen nog méér. Aan de andere kant van het kleine voorgebergte, dat in zee vooruitstak, lag een fraai, wit geschilderd jacht zacht op zijn anker te rijden. Het lag ongeveer midden in een kleine kreek, waar het beschermd was tegen de golfslag. Het was een volkomen zeewaardig vaartuig, en zeker niet veel kleiner dan duizend of twaalfhonderd ton. Dat het een particulier vaartuig was, bleek uit alles. De eigenaarsvlag woei nog van de achterstevan. Het schip leek volkomen verlaten te zijn, maar toen Raffles zijn kijker erop weer op richtte, zag hij twee bruine

mannen, lang uitgestrekt in de schaduw van de reling, die daar waarschijnlijk hun plichten als bewakers schandelijk verwaarloosden, en een uiltje knapten.

Een natievlag was niet te zien, en die was waarschijnlijk neergehaald toen het schip zich moest overgeven aan de zeeschuimers. Maar Raffles meende aan verschillende bijzonderheden te zien, dat het schip van Amerikaanse oorsprong was. In ieder geval heette het President « Lincoln » naar de beroemde, zo tragisch om het leven gekomen president der Verenigde Staten.

De aanwezigheid van die kleine groep gevangenen aan de andere kant van de landtong werd nu duidelijk. Het schip was stellig een weinig uit zijn koers geraakt, en verrast door de Maleiers op hun snelvarend kaperschip.

— Er zal hun daarbij aardig wat in handen zijn gevallen, mylord, zei Henderson nijdig.

— Dat is nog niet zo zeker, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend, als dat zo was, zouden zij geen gevangenen hebben gemaakt, maar het schip, na het te hebben geplunderd, eenvoudig in de grond hebben geboord.

— Mèt de opvarenden? vroeg Brand huiverend.

— Vast en zeker. Maleise zeerovers zijn meestal niet sentimenteel van aard. Daarom, nu de gevangenen nog leven, dan bewijst dat, dat zij nog waarde hebben voor de zeeschuimers, en dat kunnen zij alleen maar hebben, in de vorm van gijzelaars. De kapers zijn vast van plan, een groot losgeld voor hen te eisen.

— Maar hoe denken zij dat te krijgen? vroeg Brand weer. Wij zijn hier ver van de bewoonde wereld, en hoe moeten zij zich in verbinding stellen met de familie van die mensen?

— Er is radio aan boord van dat jacht, Charles, antwoordde Raffles. En onder die troep zal er wel iemand zijn, die zo'n toestel kan bedienen.

— Er is nog iets dat ik niet begrijp, ging Brand voort: Er waren maar vijf of zes gevangenen, dat schip ech-

ter heeft alleen reeds een bemanning van minstens zes koppen nodig, om het te kunnen besturen. Waar zijn die dan?

— Misschien gedood, misschien op een andere plek, of wellicht aan boord van hun schip, en opgesloten in een van de ruimen. Het is ook best mogelijk dat zij zijn overgebracht aan boord van het piratenschip, natuurlijk voor zover zij nog leven.

— Zij hebben gelukkig de vliegma-
chine met rust gelaten, mylord, zei Henderson, die al zijn aandacht bepaald had bij het vliegtuig.

— Inderdaad schommelde de Duivel der Lucht geheel verlaten en aan zich zelf overgelaten, aan zijn beide trossen op de golven, die steeds hoger stegen, want de vloed was bijna op zijn hoogst.

— Zullen die ezels begrijpen, dat zij die trossen wat moeten vieren, daar de vloed anders het toestel onder water zal trekken? vroeg Brand ongerust.

Hij kreeg geen antwoord op die vraag, want Raffles wierp zich plotseling plat voorover, en fluisterde bevelend:

— Ga liggen.

Zonder ook maar iets te vragen, wierpen Brand en Henderson zich dadelijk neer in het gras, dat hier tamelijk hoog was. Onmiddellijk begrepen zij de noodzakelijkheid, zich onzichtbaar te maken, want op nog geen tachtig pas afstand trok een troepje van zes mannen over de heuvel, waaronder twee blanken waren, twee Maleiers, een Chinees, en nog een man van een Mongools type.

— Ik vreesde het al, zij zoeken ons natuurlijk, fluisterde Raffles, terwijl hij behoedzaam de veiligheidspal van zijn geweer buiten werking stelde, en het wapen zo voor zich schoof, dat hij het onmiddellijk zou kunnen gebruiken.

Wat Brand aangaat, hij had bijna instinctmatig gehandeld en zijn voortreffelijke Winchesterbuks tot schieten gereed.

Hun toestand was uiterst precair, want wel waren zij beschermd door een klein bosje, waarachter zij het kamp van de zeeschuimers bespied hadden,

maar dat was hun nu niet langer van nut, en het gras kon hen slechts gedeeltelijk verbergen. Als een van de kerels, die daar voorbijtrokken, opzij keek, zouden zij stellig worden ontdekt.

Nauwelijks was dit tot hen doorgedrongen, of inderdaad wierp de Chinees, die bij het troepje behoorde een blik in hun richting, en bleef wantrouwend staan.

Hij liet een korte, schorre waarschuwingskreet horen, en alle anderen bleven staan.

Het scheen een eeuwigheid te duren, en toch duurde het niet langer dan een halve minuut. De drie mannen hielden zich volmaakt onbeweeglijk, en misschien zouden zij voor rotsblokken of kale plekken aarde zijn aangezien, als de zon niet had geschinen.

Maar dit hemellichaam brandde reeds enige uren aan de wolkenloze hemel en haar felle stralen weerkaatsten in het blik van het eetketeltje, dat Henderson, die het meest boven het gras uitstak, op zijn rug had gesespt.

De Chinees uitte nog een kreet en knielde bliksemsnel neer, en een der blanken rukte zijn geweer van de schouder, maar hij had het nog niet goed en wel in de aanslag gebracht, of er kraakte een schot, en de man tuimelde voorover, midden in het voorhoofd getroffen.

Een der Maleiers kwam als een dolle aanstormen, steeds schietend op het lichtende punt, dat de aanwezigheid der anderen had verraden, maar hij kwam niet verder dan een meter of twintig, maakte toen een luchtsprong en viel met een rauwe gil dodelijk getroffen neer.

De anderen zochten zo snel zij konden dekking, maar niet zo vlug, of de nooit falende kogels uit Brands geweer hadden een hunner achterhaald, en legden hem neer, voor er dekking was gevonden achter een uitstekende rand, een soort drempel van graniet op de top van de heuvel.

Van die plek begonnen zij als krankzinnigen te schieten, maar hun kogels konden de drie mannen niet bereiken, want die streken over hen heen.

— Nu, dat kan als een oorlogsverklaring worden beschouwd, zei Raffles

grimmig. Het is jammer dat het al zo vroeg moest gebeuren, maar daar is niet aan te doen.

— Moeten wij niet maken dat wij weggelopen? vroeg Brand zacht. Het schieten is natuurlijk in het kamp gehoord, en wij zijn er geen kwartier lopens vandaan.

— Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan, riposteerde Raffles. Zodra je je hoofd boven het gras uitsteekt, kun je er op rekenen, er een kogel doorheen te krijgen.

— Maar wij kunnen hier toch niet blijven, zei Brand op een toon van wanhoop. De anderen zullen komen kijken wat er gaande is, en wij zullen door de meerderheid overweldigd worden.

— Er zijn er al drie opgeruimd, amice, zei Raffles koeltjes. Het was heel dom van hen, niet rustig af te wachten, tot wij naar de vliegmaschine zouden terugkeren. Maar voor het overige heb je gelijk, en hier blijven zou ons ons hachje kunnen kosten. Laten wij daarom proberen naar dat grote rotsblok daarginds halverwege de helling te schuifelen. Zijn wij eenmaal daar, dan kunnen wij ons voorlopig uit de voeten maken zonder te worden beschoten.

Brand knikte bevestigend. Hij wierp nog een laatste blik door het struikgewas in de richting van het kamp, en zag dat een viertal goed gewapende kerels in de looppas over het gladde, harde zand langs de oever snelden, waarschijnlijk met de bedoeling, de heuveltop van de zeezijde af te bereiken. Het kon niet anders of men had daar beneden de kleine, witte rookwolkjes uit de geweerlopen gezien. De toestand was dus inderdaad zeer kritiek. Er waren nu drie groepen zeeroovers, die het op hun leven gemunt hadden en die hen zeker niet zouden sparen, als zij hen zouden kunnen insluiten.

Zij begonnen dus zo snel mogelijk door het gras heen naar beneden te schuifelen, maar dadelijk begon het wilde schieten opnieuw. Henderson voelde een kogel door de hak van zijn laars gaan, en het weeë schokje in zijn voet

maakte hem bijna misselijk. Op dit oogenblik vervloekte hij zijn omvang, die hem wel eens noodlottig zou kunnen worden.

Hij maakte zich zo plat mogelijk, maar een kogel ging dwars door het glimmende eetketeltje, dat de aanwezigheid van de drie mannen verraden had, en vloekend gespte hij zijn riem los, wat moeilijk genoeg ging, en maakte het lastige ding er van los.

Tenslotte bereikten zij toch ongedeerd het beschuttende rotsblok, en niet zodra hadden zij zich daarachter neergeworpen of met een doffe smak sloegen de geweerkogels plat tegen het harde graniet.

De rots had een inkeping, en Brand, de beste schutter, legde er de loop van zijn geweer in, en hield zich gereed tot schieten, zodra zich daarginds iets verdachts zou vertonen.

Een kogel zoemde hem voorbij met een hoog, fluitend geluid en op hetzelfde oogenblik drukte zijn vinger tegen de trekker, want hij had een klein stukje gezien van een rode hoofddoek, die duidelijk afstak tegen het weinige groen van een klein bosje.

Onmiddellijk liet zich een snerpende kreet horen, en het rode ding verdween als bij toverslag.

— Weer een minder, zei Brand lachend, terwijl hij het ledige magazijn uit zijn geweer nam, en het verving door een vol.

Toen hij zijn hand uit zijn zak haalde begreep hij meteen, dat hij zuinig zou moeten zijn op zijn munitie, en dat ieder schot raak moest wezen, want hij voelde nog maar drie van die magazijnen in zijn zak, welke ieder zes kogels bevatte.

Hij zei er iets van tegen Raffles, die kortaf opmerkte:

— Veel of weinig kogels, wij kunnen hier in geen geval blijven als wij niet willen dat wij omsingeld worden. Vlug dus hier vandaan, voor het te laat is. Ik weet een plek, tamelijk dicht bij de landingsplaats, waar wij zeker niet zo gauw gevonden zullen worden, mits wij er in slagen dat plekje onopgemerkt te bereiken.

Raffles gaf zelf het voorbeeld, en in diep gebukte houding begonnen de drie mannen de heuvel af te dalen, onzichtbaar voor het eerste groepje dat zij gezien hadden, daar het hoge rotsblok tussen hen in was.

Daar beneden aan de voet vonden zij een vrij groot, en dicht bosje, waarin zij verdwenen.

Raffles die zijn eiland tot in de kleinste hoeken voortreffelijk kende, ging vooraan, maar plotseling stonden zij stil. Recht voor hen had een geluid geklonken, dat hen met verbazing vervulde, en die verbazing ging snel over in onrust. Want dat geluid was het luide, kwade blaffen van een hond.

Het volgende oogenblik kwam het dier reeds aanrennen. Het was een grote herdershond. Raffles kende dat ras en wist dat die dieren een fijne neus hebben, minstens evengoed als de bloedhonden die nog niet eens zo lang geleden door de slavenhouders in Zuid-Afrika werden gebruikt bij de ontsnapping van een slaaf.

Er viel niet aan te twijfelen, dat het dier binnen enkele oogenblikken hen zou hebben geroken.

— Leg die hond neer, Charles, zei Raffles kortaf.

— Maar het schot zal worden gehoord en men zal ons hier vinden, want het bosje is klein, en ligt midden in een grote vlakte.

Maar juist op dat oogenblik scheen de hond lucht van hen te hebben gekregen. Het grote dier stak zijn kop in de lucht, snoof even, en kwam toen in een gestrekte ren over de vlakte aanzetten, meegesleept door zijn jachtinstinct, en dat werd zijn verderf.

Het dier drong woest grommend in het bosje door en Henderson, het geweer van Brand neerdrukkend, ging het sterke, woeste dier onbevreesd tegemoet, terwijl hij zijn jachtmes uit de gordel trok.

De hond de reus ziende, gromde woedend, zonder te blaffen, en nam toen zijn sprong. Maar het was zijn laatste. Zonder zelfs te wankelen ving Henderson het dier als het ware in de vlucht op, en het scherpe, brede lemmet drong de

hond in de borst, en doorboorde hem het hart. Zonder enig geluid te geven, smakte het woeste dier met opengesperde muil ter aarde.

— Dat heb je knap gedaan, James, vlug en geluidloos, prees Raffles hem. Maar nu snel weg wezen, voor zij aan de zoom van de vlakte zijn, want wij

hebben reeds veel kostbare tijd verloren.

De drie mannen snelden over het vlakke veld, in de richting van een groep rotsachtige heuvels, en bereikten deze juist toen een troepje achtervolgers te voorschijn kwam aan het andere einde van de vlakte.

HOOFDSTUK III

HET MAANGEBERGTE

— Wij zijn gezien, die rothond heeft ons net een halve minuut te lang opgehouden, riep Raffles. Laten we voortmaken; wij zullen gauw genoeg dekking hebben gevonden.

Het volgende ogenblik waren zij tussen de rotsachtige, vreemdgevormde heuvels. Het was een zeer zonderling landschap, en bij avond moest het er uitzien, zoals men zich een maanlandschap voorstelt. De heuvels verschilden in grootte; sommige waren niet hoger dan tien meter, de hoogsten een meter of tachtig, maar allen hadden dezelfde vorm, als de toppen van suikerbroden, maar niet zo glad, zodat voor een goede klimmer de oppervlakte hier en daar een behoorlijke steun voor de voet bood. Zij waren onderling gescheiden door smalle dalen, en lagen op een grillige wijze dooreen.

Brand begreep aanstonds van hoeveel waarde deze schuilplaats kon zijn voor een man, die op de hoogte was van de toestand, want men kon er heel gemakkelijk verdwalen. Tenslotte bereikten zij de voet van een heuvel, die in vorm enigszins afweek van de anderen. De top was niet zo spits, maar afgebrokkeld en vlak, en de helling was

ook gemakkelijker te beklimmen. Men zou kunnen menen een pyramide voor zich te zien van onregelmatige vorm.

Zonder aarzelen beklom Raffles deze heuvel, terwijl hij zijn beide metgezellen een wenk gaf hem te volgen.

Het was niet zo gemakkelijk voor een zwaar gebouwd man als Henderson, maar hij was toch tegelijk met de anderen op een plek, die ongeveer halverwege de helling gelegen was, en die een natuurlijk bordes vormde. Van deze plek kon men een groot gedeelte van die vreemde verzameling granieten heuvels overzien, maar niets van de zee, niets van de plek, waar zich de vliegmaschine moest bevinden. En toch was het geruis van de branding op de uiterste rand van de klippen op dit punt duidelijk te horen.

— Zie zo, wij zijn er, zei Raffles glimlachend.

— Maar je zei dat wij dicht bij het kamp zouden zijn, zei Brand verbaasd.

— Dat zijn wij ook. Hoor je het geruis van de branding dan niet? Het maakt de indruk, alsof het van rechts komt, maar dat is een gevolg van de eigenaardige terugkaatsing van het geluid. De kust is juist achter ons, ga

mee dan zal ik het je laten zien.

Eensklaps was Raffles uit het gezicht. Hij was in een smalle spleet gesprongen, zodat alleen zijn hoofd boven de rand van het bordes uitkwam. Zo op het eerste gezicht had die spleet geen uitgang, maar aldra bleek dit gezichtsbedrog te zijn, want zodra Brand op zijn beurt in het smalle gat was gesprongen, zag hij een nauwe opening, die naar het binnenste van de heuvel voerde. Hij ging er binnen, en hoorde Henderson achter zich zeggen:

— Te smal voor mij, mijnheer Brand. Ik... ik... kan er vast niet door.

— Toch proberen, James, riep Brand terug. Probeer het zijdelings. We kunnen je niet alleen achterlaten.

— De gang wordt verderop wijder, riep Raffles bemoedigend van uit de duisternis.

Nog wat gehijg en gejammer, en toen schoof Henderson met een laatste ruk door de opening, als een kanonskogel en zei:

— Van buiten naar binnen is het nog gegaan, maar hoe ik er uit moet komen, mag Joost weten. Waar zijn wij hier, mylord?

— Binnen in de heuvel, James.

— Is het daarom zo stik donker?

— Nog even geduld, dan wordt het lichter.

En inderdaad, toen de drie mannen voorzichtig een pas of dertig door de gang hadden gedaan, werd een zwakke schemering merkbaar, die hen in staat stelde, althans te kunnen zien waar zij zich bevonden.

Dat flauwe licht drong binnen door enige nauwe spleten boven hun hoofd, waardoor zij de blauwe lucht konden zien.

— Is deze gang in het gesteente uit gehakt? vroeg Brand verwonderd.

— Neen. Naar alle waarschijnlijkheid is die gang ontstaan ten gevolge van een vulkanische werking van de bodem, Charles. Vermoedelijk is deze heuvel eeuwen geleden over een groot deel gespleten, en is er een scheur ontstaan, maar de top, die voor een deel werd weggeslagen, heeft die spleet afgedekt, op een paar openingen na,

die je daar boven je hoofd ziet.

Een weinig verder, werd het weer donkerder, totdat eensklaps, na dat zij een hoek hadden omgeslagen, een helder schijnsel hun ogen even verblindde.

Het was het daglicht, dat in brede bundels een groot hol binnendrong, in de buitenwand van de heuvel ontstaan, en dat een vrij uitzicht bood over de baai, waar de vliegmaschine was neergestreken.

Het hol was ongeveer zeven meter diep, en het was onmogelijk, van het strand af iemand te ontdekken, mits men zich niet al te ver naar voren waagde.

— Nu, is dat niet een goede schuilplaats? vroeg Raffles glimlachend. Ik geloof niet dat men ons hier zo gauw zal ontdekken, wat dunk je, Charles?

— Het lijkt waarachtig wel een fort, gaf Brand ten antwoord. Op welke hoogte bevindt zich dit hol boven het strand?

— Op zijn minst veertig meter. En de helling is hier zo steil en glad, dat aan een beklimming niet valt te denken. Maar in geval van nood kan men zich aan touwen uit dit hol naar het strand laten afzakken.

— Maar ik heb geen touw van veertig meter bij mij, mylord, zei Henderson met een benepen gezicht.

— Hindert niet, James; ik heb hier al een jaar of wat geleden een klein magazijn in dit hol ingericht, omdat men altijd op alle onvoorziene gebeurlijkheden bedacht moet zijn.

Raffles wentelde onder het spreken een zwaar rotsblok weg voor een opening, omtrent een meter hoog en half zo breed en zei daarnaar wijzend, met een lachje:

— Touw, houwelen, kaarslantaarns, en nog enkele andere dingen, die van nut kunnen zijn. En nu zou ik zeggen, moeten wij een stukje eten; wij hebben nog genoeg in onze knapzakken. Wat doe je Charles?

— Kijken, antwoordde Brand eenvoudig.

Hij was op zijn buik zo dicht mogelijk naar de rand van het hol gekropen. Zijn hoofd, was er nog een meter af maar hij kon nu zeer duidelijk de gehele

baai overzien. Daar lag de Duivel der Lucht, op nauwelijks honderd meter afstand, en wat verder dobberde het kaperschip. Van de gevangenen was niets meer te zien. Waarschijnlijk waren dezen, zodra de rovers de achtervolging waren begonnen, veiligheidshalve aan boord van het kaperschip gebracht. Er liepen twee wakers bij de vliegmaschine op en neer, en een derde zat, een pijp rokend, op dezelfde plek, waar eerst de gevangenen hadden gezeten.

— Wat zie je? vroeg Raffles.

— Ik zie dat onze vliegmaschine binnen een half uur naar de haaien is, als die stommelingen de trossen niet gauw vieren, antwoordde Brand, woedend. Zij staan strak als snaren, en de golven spoelen nu en dan al over de drijvers heen.

— En wat nog meer?

— Er zijn twee bewakers bij, en dan zit er nog een kerel te roken op de andere oever van de baai.

— Weet je zeker dat je niet meer van de zeerovers ziet dan die drie?

Brand gaf niet dadelijk antwoord, maar tuurde scherp door zijn kijker naar het kaperschip. Toen hij het instrument weglegde, zei hij:

— Er lopen twee kerels op het dek heen en weer, een blanke en een bruine.

— Dus twee, plus die drie is vijf. Meer kunnen er dunkt mij, niet zijn. Het eerste troepje dat wij tegenkwamen, telde zes koppen, en aan de rand van de vlakke heb ik er op zijn minst vijf menen te zien, ik bedoel die troep met die hond. Er waren er meer, maar die heeft Brand neergeschoten. Daarenboven moeten er toch stellig een paar bewakers aan boord van het motorjacht zijn gebleven. Komaan amice, ik geloof dat wij het moeten wagen.

— Wagen? Wat wagen?

— Onze vliegmaschine te heroveren, en die Amerikanen te bevrijden. Niemand kan zeggen wat die bandieten voornemens zijn, met hun gevangenen te doen. Denk er om, er zijn vrouwen bij.

Brand knikte instemmend met het hoofd en zei:

— Ik wil alles wagen om ons toestel

weer in handen te krijgen. Ik kan het niet aanzien, dat het naar de kelder gaat.

— Dat gebeurt niet, amice. De vloed is nu op zijn hoogst, en ik denk dat de zeerovers dat heel goed weten. Maak je daarover dus maar niet ongerust.

— Dat is een pak van mijn hart, Edward, maar er is nog iets anders. De afstand is niet zeer groot, die kerels daar zullen ons zien, zodra wij ons uit het hol laten glijden en zij zullen ons als snippen neerschieten.

— En toch is dit de enige weg, Charles, zei Raffles schouderophalend. En wij mogen niet lang meer wachten. Wie weet zijn de anderen al gauw terug van hun onderzoekingstocht, en de overmacht zal dan te groot worden. Nu zijn wij drie tegen vijf, of misschien zeven, en dat heeft niets te beduiden. Dat is tenminste te wagen. Bedenk ook, dat wij maar over een afstand van vijf meter ongeveer gevaar lopen, op een kogel te worden getraceerd, want van daar af worden wij bij het neerdalen beschut door de lagere heuvels die voor ons liggen.

— Vooruit dan maar, zei Brand, zeg maar wat wij doen moeten.

Raffles dacht een ogenblik na en hernam:

— Er zijn twee sterke touwen, elk van bijna vijftig meter lengte. Wij zullen die alle twee hier ergens aan vastmaken. Het ene is bestemd voor Henderson, het andere voor ons tweeën en wij moeten ons, als het kan, alle drie tegelijk laten zakken.

— Waar moeten wij de touwen aan vastmaken?

Raffles wees glimlachend op twee sterke, ijzeren haken, die in de zijwanden van het hol waren verankerd.

— Je hebt blijkbaar op alles gerekend, zei Brand vol bewondering.

— Dat moest ik wel doen, want dit hol is als het ware mijn laatste toevlucht, waarvan ik gebruik maak, als ik er toe gedwongen word door onvoorzienne omstandigheden. Laten wij ons haasten, voor het ons onmogelijk wordt gemaakt door de terugkeer van de andere bandieten.

Zwijgend gingen de drie mannen ieder aan hun taak. Zij hadden reeds zo vaak met elkander samen gewerkt, dat er geen vragen gesteld behoeften te worden, en iedereen wist wat er van hem verwacht werd.

Brand, de kleinste van de drie kroop met het eind van een touw zo dicht mogelijk naar de rand van het hol, en liet het uit nylon gevlochten koord, behoedzaam vieren. Ondertussen maakte Henderson het andere einde aan de stalen haak vast.

Toen hij daarmee klaar was wierp hij nog eens een blik naar buiten, maar niets wees erop, dat de bandieten iets hadden gemerkt.

Maar wel waren zij waakzaam; zij rekenden er blijkbaar op, dat de eigenaars van de vliegmaschine wel eens terug zouden kunnen komen om te trachten, het toestel weer in hun bezit te krijgen.

De bewakers zaten met hun gezicht naar het land gekeerd, en het geweer aan de voet, en het kon bijna niet anders, of zij moesten onmiddellijk de drie mannen zien, zodra dezen zich buiten het hol vertoonden. Het zou een gewaagde onderneming worden, en al ontbrak het Brand niet aan moed, het denkbeeld dat hij aanstonds tot levende schietschijf zou dienen voor kerels, die waarschijnlijk goed met een geweer konden omgaan, deed even een huivering over zijn rug strijken.

Toen de touwen waren vastgemaakt, wierp Raffles zijn buks aan de riem over zijn schouder, overtuigde zich er van, dat zijn revolver geladen was, en commandeerde:

— Voorwaarts!

Brand beet zijn tanden op elkaar, en gleed als een aal over de rand van de wijde opening, in het volle gezicht van hen die daar aan de oever van de kleine inham bijeen waren.

Henderson volgde onmiddellijk zijn voorbeeld, en liet zich zo snel zakken aan het koord, dat zijn handpalmen er van schroelden. De reus was dan ook de eerste, die achter de veilige toppen van de wat verder gelegen heuvels verdween, en buiten schot raakte.

Het leed geen twijfel of zij waren bijna dadelijk gezien.

Er klonk een luide kreet van de kant van de zee, en even daarna een schot.

Brand voelde zijn haren overeind gaan staan, want de man die gevraagd had bewees een goed schutter te zijn. De kogel ging hem rakelings voorbij, en vlak voor zijn ogen zag hij de grijze plek op de rots, veroorzaakt door de platslaande kogel.

Zo snel hij kon liet hij zich zakken, maar Raffles scheen zich volstrekt niet te haasten, en de afstand tussen hen beiden werd hoe langer hoe groter.

Een tweede kogel kon Brand niet meer bereiken, maar raakte vlak boven Raffles' hoofd 't touw en tot zijn ontzetting zag de jongeman hoe de nylondraden uitrafelden, als heel dunne levende slangetjes.

Zo vlug hij kon, en zijn knieën om het touw klemmend, liet hij zich pijlsnel zakken, om het touw tenminste van zijn gewicht te ontlasten.

Doodsbleek keken hij en Henderson, toen zij eenmaal veilig de grond hadden bereikt, naar het strakgetrokken koord, en naar de plek die door de kogel getroffen was.

Er moest nu zelfs van het schip gevraagd worden, want het regende op dat ogenblik kogels.

Raffles was nog een meter of drie van de grond toen het touw zich begaf, zodat Raffles viel, maar hij kwam op zijn voeten terecht, en zei glimlachend, zich het stof van zijn goed kloppend:

— Gelukkig dat de afstand niet veel groter was. Nu, wij hebben het er goed afgebracht. Nu direct er op los, en spaar die kerels niet, evenmin als zij het ons zouden doen. Raak schieten, geen munitie verspillen.

Het was duidelijk aan Brands gezicht te zien, dat hij deze waarschuwing niet eens nodig had. Hij had zijn geweer in de aanslag en het drietal liep nu, zich een weinig verspreidend, op de lage heuvels toe, die hen van het strand scheidden, teneinde daar eerder te zijn, dan de zeerovers, die wel eens op dezelfde gedachten konden komen.

Dat zij er goed aan hadden gedaan, spoed te betrachten, bleek binnen enkele ogenblikken.

Zij hadden juist de top van de laagste heuvel bereikt, die niet meer dan twaalf meter hoog was, toen Brand zich nog juist bijtijds bukte, en zich bliksemsnel neerwierp op het knallen van

een schot. Hij richtte zich op een knie weer op, en vuurde terug op de aanstormende bandiet.

Een snerpande gil, en de man stortte voorover met het hoofd op een puntige steen.

— Die zal het nooit weer doen, zei Henderson langs zijn neus weg.

HOOFDSTUK IV

AAN BOORD VAN DE KAPER

De andere zeerover had zich onmiddellijk achter een groot rotsblok geworpen, en begon, vloekend als een heiden, telkens te schieten als hij een tikje van zijn tegenstanders meende te zien.

Raffles, die zich op de rechtervleugel behoedzaam voortbewoog, kreeg een kogel door zijn mouw, afgeschoten door de derde man, die onzichtbaar was. Des te beter echter kreeg hij de man achter het rotsblok in het oog, of tenminste een deel van hem.

Hij legde zorgvuldig aan, drukte af en de man uitte een kreet, want een kogel had hem in de dij getroffen. Hij richtte zich op en dat korte ogenblik was voor Brand, die niet wist dat de man al getroffen was, voldoende om hem door een kogel in het voorhoofd voor altijd het zwijgen op te leggen.

Dit scheen voor de derde bandiet het sein te zijn, de partij als verloren te beschouwen. Men zag hem met grote sprongen voortsnellen over de hoogvlakte, zich telkens neerwerpend en zoveel mogelijk dekking zoekend, tot hij verdween aan de andere kant van de lage bergrug, die de baai in het westen afsloot.

Maar daarmee was alles nog niet gedaan. De drie vrienden moesten nu een zandvlakte oversteken, waarop het moeilijk lopen was, en de twee bandieten van het kaperschip konden die vlakte gemakkelijk met hun geweren bestrijken. Daarbij bestond het gevaar, dat zij ook de vliegmaschine zouden kunnen raken.

De drie mannen aarzelden niet. Zij bogen een weinig terzijde af, verlieten de beschermende heuvels, en renden naar een rij klippen, die zoëven droog was gekomen, want de eb was ingetreden.

Een kogel schampte Henderson aan de arm, en een tweede nam het hoofddeksel van Brand mee, voor zij zich plat op de grond konden werpen, tenhalve verborgen achter de lage klippen.

— Zou je kans zien, Charles, die kerels neer te leggen? Zij zullen ons neerschieten als wij trachten de vliegmaschine te bereiken.

— Ik zal het proberen, zei Brand.

Van waar zij lagen bedroeg de afstand tot het schip niet veel minder dan twee honderd meter. Bovendien staken de kapers daarginds niet scherp af tegen de bruin geschilderde brug, en

het houtwerk van het schip. Maar een van de mannen had een rode hoofd-doek om, en dat zou hem noodlottig worden.

Brand hief voorzichtig zijn geweer op, richtte lang en zorgvuldig, en drukte af.

Plotseling verdween de rode hoofd-doek. Het schot was dus blijkbaar raak geweest.

Een kort ogenblik wachtten de drie mannen. Toen Brand echter een hoed op de loop van zijn geweer omhoog stak klonk er een schot en het hoofddekseel had alwéér een opening meer.

— De vent heeft zich ergens goed verborgen, mompelde Brand. Ik zie niemand

meer op het dek. Hij vuurt waarschijnlijk uit een van de patrijspoorten, of uit het raampje van de stuurhut. Ik

kan niet op goed geluk gaan schieten, want zoveel patronen heb ik niet meer.

— En toch moet die kerel het zwijgen worden opgelegd, Charles, zei Raffles vastberaden. Het is anders onmogelijk, onze vliegmaschine te bereiken. Luister dus goed. Jullie beiden blijven hier en houden het schip in het oog. Zodra de vent zich weer vertoont, schiet je. Ik zal naar het schip toezwemmen en zo aan boord zien te komen.

Brand wilde een tegenwerping maken, maar een blik op het vastberaden gezicht van Raffles bracht hem spoedig tot andere gedachten.

Raffles had zich reeds ontdaan van zijn hoge laarzen en haastig zijn kakhi-hemd over zijn schouders getrokken, en was nu alleen nog maar gekleed in de korte, linnen broek, die boven de knie eindigde. In de ledere gordel, stak het scherpe brede jachtmes, en aan de andere kant was de holster bevestigd, met zijn revolver. Hij gespte de holster nu tussen de schouderbladen vast, om het wapen zoveel mogelijk tegen het zeewater te beschutten.

— Ik zal tweemaal schieten als het is afgelopen, zei hij laconiek. Maak dan onmiddellijk onze vliegmaschine los, stijf op, en daal aan de andere kant van het schip neer.

— En het jacht wat gebeurt daarmee?

— Dat is van later zorg. Eerst moeten de gevangenen bevrijd worden. En in de allereerste plaats moet ik de Duivel der Lucht weer tot mijn beschikking hebben. Let dus goed op. Als ik er kans toe zie, zal ik, inplaats van te schieten, de zwarte vlag daar aan de mast strijken. Dat zal het bewijs zijn, dat ik het heb veroverd.

Raffles knikte de twee achterblijvenden nog eens toe, en kroop toen op zijn buik langs de rij klippen, door het nog vochtige zand in de richting van de branding.

Toen verloren Henderson en Brand hem uit het oog.

— Als mylord maar door de branding heenkomt, mijnheer Brand, zei Henderson na enige ogenblikken bezorgd.

— Daarvoor ben ik niet bang, dat is hem wel toevertrouwd. Ik vraag mij echter af hoe hij het met zijn mes zal moeten bolwerken tegen een vent, die vuurwapens heeft.

Ongeduldig lagen de twee achtergebleven mannen te wachten op enig teken van leven.

Er was zeker wel een kwartier verstreken, toen er plotseling iets voorviel aan boord van het kaperschip. Er klonk een schot, en er bewoog iets aan de voet van de trap, die naar de commandobrug voerde.

Brand, niet meer denkend aan het gevaar, bracht de kijker aan het oog die Raffles had achtergelaten, en zei met bewogen stem:

— Zij zijn slaags geraakt. De man heeft zeker zoëven geschoten, maar gemist, en nu heeft hij een handspaak als wapen genomen.

Henderson antwoordde niet, maar trachtte te volgen, wat er aan boord van het schip geschiedde.

Hij meende flauw het schitteren van een blinkend voorwerp in de zon te zien, en hij zag hoe twee gedaanten heen en weer bewogen.

Er verliep nog omstreeks een minuut, toen slaakte Brand een diepe zucht en liet de kijker zakken.

— Wel, mijnheer Brand? vroeg Henderson, de jongeman strak aanziende:

— Ik geloof dat het gedaan is; mylord heeft hem weten te overweldigen. Neen toch niet.

Brand had de kijker weer genomen en zei:

— Hij was gewond, maar hij heeft zich dood gehouden. Nu springt hij met het mes in de vuist op mylord toe, maar deze was op zijn hoede.

Henderson slaakte een kreet van zegepraal.

Hij had de gestalte van Raffles herkend, die zonder blijkbare inspanning een bruine, spartelende kerel boven zijn hoofd hief, en hem met een zwaai over boord smeed.

Toen kwam er iets bruins langzaam naar de kust zwemmen, verdween even in de branding, kwam weer boven, sleepte zich met moeite buiten het bereik van de golven, en bleef onbeweeglijk en blijkbaar volkomen uitgeput op de rotsen liggen.

Onderwijl werd aan boord van het kaperschip de zwarte vlag gestreken.

Zonder zich langer te bedenken, sprongen Brand en Henderson op, en renden naar de plek waar de vliegmaschine geankerd lag. De kabels waren niet langer strak gespannen, maar hingen in een flauwe bocht neer, zodat het gemakkelijk viel ze van de rotsen los te maken.

Maar juist toen zij de kabels hadden ingepalmd, en de vliegmaschine met de kop zwaarts hadden gedraaid, zodat het toestel aanstonds kon opstijgen, had er wéér een verandering van toneel plaats, die plotseling het gevaar deed toenemen, en alles scheen te zullen doen mislukken.

Een woest geschreeuw achter hun rug deed Brand en Henderson omkijken.

Tegelijk slaakten zij een kreet, het hol dat zij even te voren verlaten hadden, was door de zeeschuimers ontdekt en er vertoonden zich daar op zijn minst tien of twaalf mannen, terwijl een van hen zich reeds gereed maakte, om zich langs het ene, nog bruikbare touw te laten zakken.

Anderen trokken zich wat terug, knielden neer, en begonnen te schieten.

Als die kerels gelegenheid kregen, allen af te dalen naar het strand, dan was alles verloren.

Reeds maakte een der kapers zich gereed zich te laten afzakken, terwijl de anderen bleven vuren.

De tanden op elkaar klemmend knielden Brand neer, zich niet storend aan de kogels die hem om de oren floten, legde aan en vuurde.

Zijn kogel trof het strak gespannen touw, en met een ijselijke gil viel de bandiet van een hoogte van veertig meters op de rotsen te pletter.

Terwijl een gehuil van woede opsteeg onder de anderen, klommen de twee mannen zo snel zij konden aan boord en werd contact gemaakt, de schroef begon te draaien, de drijvers gleden over het gladde water van de inham, en de Duivel der Lucht verhief zich statig van het water, streek over de masten van het kaperschip heen, beschreef een boog, en daalde neer op een plek, waar het onmogelijk geraakt kon worden door de kogels van de als krankzinnig schreeuwende en tierende zeerovers daar boven in het rotshol.

Het was duidelijk, dat zij niet naar beneden konden, en nu was een omweg van zeker een half uur nodig, om het strand te bereiken.

Raffles had zich naar de verschan-sing gespoed, aan de zijde van de zee, en riep, zodra de motor zweeg:

— Dat hebben jullie prachtig gedaan. Wacht even. Ik moet hier nog een en ander in orde maken, en kom dan direct. Wij moeten de President Lincoln in handen zien te krijgen, voor die schurken daar in het hol het kunnen beletten. Er kunnen hoogstens twee of drie man aan boord zijn.

Brand wuifde met de hand ten teken dat hij het begrepen had, en liet het kleine, stalen anker vallen, in ongeveer twee vademmen water.

Raffles liep snel over het dek van het schip naar de smalle trap, die naar het manschappenverblijf voerde af. De zware deur was op slot, en er werd van binnen op gebonsd.

— Een ogenblik, riep Raffles luid. Gij zijt nu voorlopig veilig, en hebt niets

meer te vrezén. Ik zal proberen de deur te openen. Ga uit de weg, zodat gij niet gewond raakt. Druk u tegen de wand, want ik ga het slot stuk schieten.

Er klonken een paar verschrikte uitroepen en toen werd het stil. Raffles vuurde snel achtereen drie kogels rond het slot, en een stevige ruk aan de klink was nu voldoende om de deur te openen.

Onmiddellijk stormden een dozijn dodelijk verschrikte, maar nog altijd keurig geklede mensen naar buiten, en liepen de bevrijder bijna onderstboven in hun haast om de smalle trap op te komen, en in de frisse lucht te geraken, want de lucht in het kleine vertrek met zijn lage zoldering was bijna niet meer geschikt om in te ademen.

Op het dek begonnen de ontstelde reizigers dadelijk in de grootste verwarring dooreen te lopen, totdat een paar geweerkogels, uit het hol afgeschoten er hen aan herinnerden, dat zij dit niet ongestraft konden doen. Met een stentorstem beval Raffles dan ook:

— Allen naar stuurboord. Stuurboord is rechts, mejuffrouw, riep hij tot een jong meisje met vlammend rood haar, dat handenwringend en totaal in de war aan de verkeerde kant heen en weer bleef lopen, op gevaar af, getroffen te worden.

Toen allen aan de kant van het dek verzameld waren, waar zij betrekkelijk veilig waren voor de kogels, achter de dekhutten, hield het schieten dan ook na enige ogenblikken op.

Raffles liet zijn blikken eens over het troepje gaan, en zei met rustige, klare stem:

— Ik moet beginnen met mijn excuses te maken over mijn uiterlijk, maar de omstandigheden dwongen mij er toe, een kleine zwemtocht te maken. Wie is de eigenaar van het jacht aan de andere kant van de landtong?

— Die ben ik, mijnheer, zei een klein schraal mannetje van een jaar of vijf en veertig.

— Gij wilt uw jacht zeker gaarne terug hebben? vroeg Raffles.

— Ik moet het terug hebben, mijnheer. Het heeft mij vier miljoen dol-

lars gekost. Het is een van de mooiste en duurste jachten van de wereld. Wij werden overrompeld door zeeroovers. Zij hadden een kanon aan boord, en schoten met granaten. Daàr staat het.

— Een kanonnetje uit de dertigcentsbazar, zei Raffles minachtend.

De Amerikaan begon iets van de spot te begrijpen, waaraan die vreemdeling in zijn drijfmat linnen broekje zich durfde te buiten gaan, en hij vroeg uit de hoogte:

— Wie bent u eigenlijk, mijnheer?

— Mijn naam zal ik nog maar even voor mij houden. Laat ik volstaan met de verklaring, dat ik de man ben die u uit een vrij onaangename positie verlost heeft.

— Ik krijg de indruk, dat u wel enig gevaar hebt gelopen, om ons uit dat akelige hol te bevrijden.

— O, het is bijna de moeite niet, weerde Raffles ironisch af. Wij deden het hoofdzakelijk uit sportief oogpunt. Ben ik onbescheiden, als ik uw naam vraag?

De Amerikaan zette een verwonderd gezicht, en vroeg op een toon van verbazing:

— Wilt u zeggen, dat u mij niet kent? Hebt u nooit van Jozuah Brix gehoord?

— Wel eens van gehoord, nooit gezien, antwoordde Raffles laconiek.

— Maar mijn portret staat zeker wel iedere week in een of ander tijdschrift, barstte de Amerikaan gekwetst uit.

— Het is mogelijk, mijnheer, en ik ontken het niet, maar ik heb niet veel tijd om humoristische bladen te lezen, antwoordde Raffles ironisch. Zo... zo... mijnheer Josuah Brix, de Kauwgomkoning. Zijn deze mensen uw gasten?

— Deze dame is mijn vrouw, deze dame is mijn dochter, deze heer is mijn aanstaande schoonzoon, als de Heer hem het leven laat, en ik mijn geduld bewaar, en de andere dames en heren zijn inderdaad mijn gasten, die een zeer, zeer onaangenaam avontuur hebben beleefd.

— Neen. Het was opwindend. Verrukkelijk, sensationeel, liet een schelle stem zich horen, die bleek toe te behoren aan het roodharige meisje.

— Daarover schijnt dan een klein verschil van mening te bestaan, zei Raffles met een kort lachje. Nu, wij zullen uw jacht weer in bezit zien te krijgen.

— Gij, mijnheer? Wel, ik zal er naar toe gaan, en het in bezit nemen, riep Brix, vuurrood van drift.

— Gelooft gij dat? Steek dan uw neus voor de aardigheid eens om de hoek van die dekhut, en zie wat er gebeurt, zei Raffles kalm.

De Kauwgomkoning nam zijn witte pet af, keek Raffles een ogenblik strak aan, en hield toen het hoofddekseel bij de klep terzijde van de aangewezen dekhut.

Het volgend ogenblik zat er een fraai rond gaatje in, en de rotsen weerkaatsen het geluid van een gewerschot.

Verblekend en met een snelle beweging trok Brix zijn pet weer terug, keek een beetje onnozel naar het kogelgat, en mompelde toen woedend:

— Dus die malle geschiedenis is nog niet afgelopen? Die schurken zijn niet allen verdelgd?

— Ik hoop, dat u het ons niet kwalijk neemt, Mr. Brix, antwoordde Raffles droog. Wij zijn maar met ons drieën. En op dit ogenblik is er nog een dozijn van die kerels in leven.

HOOFDSTUK V

DE HERVORMING VAN DE „PRESIDENT LINCOLN”

Ofschoon Raffles het gezelschap enigszins nonchalant in kennis had gesteld van het feit, dat men nog niet kon zeggen in veiligheid te zijn, toonden de reizigers toch wel zoveel begrip van de toestand te hebben, dat zij zwegen en elkaar bezorgd aankeken.

Zelfs het meisje van het rode haar scheen tot de conclusie te komen dat het geval toch minder verrukkelijk sensationeel was, dan zij zich had voorgesteld.

Eindelijk zei Brix:

— Mijnheer, ik moet erkennen, dat gij u als een moedig man gedragen hebt en ik voel mij verplicht, mij naar uw aanwijzingen te gedragen. Wat raadt gij mij aan te doen?

— Ik kan u geen betere raad geven, dan mij rustig mijn gang te laten gaan, zei Raffles bedaard. Mijn twee vrienden en ik zullen uw jacht wel in handen weten te krijgen, maar dan moet er niet langer geaarzeld worden.

Raffles monsterde het troepje nog eens, en vroeg toen:

— Hebben de zeerovers u geen kostbaarheden afgenomen, geen geld?

— Slechts van een paar onzer, die een portefeuille bij zich hadden, en

ringen droegen.

— Waar is dat alles nu?

— Het moet in de kajuit van de kapitein liggen. Is daar binnen alles veilig, en kunnen wij het terug halen?

— De kapitein is dood, antwoordde Raffles koel, die zal het u dus wel niet beletten. Maar zijn hut is gesloten. Is er geld aan boord van uw schip?

— Natuurlijk is er geld. Wel tachtig duizend dollar aan contanten, terwijl ik nog niet spreek van de waarde van de sieraden der dames en het particuliere bezit aan geld van de heren, en van mijn schip.

Raffles stond nog een ogenblik in gedachten, keek naar de vliegmaschine, die op minder dan een vadem afstand rustig op de golfjes dobberde, en zei toen:

— Dit schip heeft twee sloepen, die u gemakkelijk samen kunnen opnemen. Is er iemand onder u, die iets van het strijken van een sloep afweet?

Hij kreeg geen antwoord, en een spottende uitdrukking verscheen op Raffles' gezicht.

— Ik begrijp het; ik deed een domme vraag. Waar is de bemanning gebleven? Heeft men die aan boord van uw schip achtergelaten?

— Neen, die zijn eveneens overgebracht, zes koppen.

— En dat zegt gij mij nu pas, riep Raffles verwonderd en boos uit. Hebben die dan niets te betekenen? Maar het is waar; zij maken geen kauwgom. Weet iemand waar die lieden zijn?

— Voor in het schip meen ik, zei het roodharige meisje, dat een kleur had gekregen bij de woorden van Raffles.

Deze snelde, zonder tijd te verliezen met nog meer vragen, over het dek, ging het smalle laddertje af naar het vooronder, en zag bijna onmiddellijk een zware deur, van drie stalen grenfels en bovendien een slot voorzien, waar de sleutel nog op zat. Hij opende die deur haastig, en kon nog juist bijtijds de vuistslag ontgaan van een flink gebouwd man, die achter die deur stond.

— Zeg eens... even wachten, riep Raffles, half lachend, half boos. Ontvangt gij zo uw bevrijders? Maar mijn summiere kleding kan u in de war hebben gebracht. Allen direct naar buiten. Volgt mij.

Een zestal flinke mannen, waarvan er vier een blauwe trui droegen met de letters P.L. in gouddraad op de borst geborduurd, en twee een wit tropencostuum, dat er echter verre van smeteloos uitzag, liepen achter Raffles aan, het trapje op en over het dek.

— Ik ben blij dat ik u weer zie, kapitein Jackson, zei Brix, Zijn er geen gewonden?

— Gelukkig niet, sir, antwoordde de kapitein van het jacht. Maar in dat hok daar beneden was het pikdonker, en het stonk er, met uw welnemen, ten hemel. Ik zie, dat gij allen er goed afgekomen zijt. Wie is deze heer?

— Mijn naam is voorlopig Kingman, kapitein, en ik verzoek u door uw mannen de sloepen te laten strijken, zodat wij naar het jacht kunnen roeien.

— Is daar dan niemand meer aan boord? vroeg Jacksons verwonderd. Zijn ze verjaagd, die schoeljes? Is er politie gekomen?

— Ik vrees dat u daar vruchteloos op zoudt wachten, kapitein, antwoordde Raffles spottend. Wij zullen het zelf moeten doen. Maar ik verzoek u spoed

te maken, want er is niet veel tijd. De bandieten die nog leven, zijn daar ginds in de heuvels en moeten een omweg maken, die hen nog ruim een kwartier van ons lijf zal houden, maar langer in geen geval.

— Is er niemand meer aan boord?

— Twee, hoogstens drie.

— Maar wij hebben geen wapens.

— Die heb ik. Strijk vlug de boten, roei tot voorbij de landtong, en wacht daar tot ik met mijn zakdoek van het dek van het jacht zal hebben gewuifd.

Twee van uw sterkste mannen, wat ik u verzoeken mag.

Op de voorplecht stond het kleine snelvuurkanon, met een stapel granaten er naast. Het was een legerkanon, en waarschijnlijk gestolen uit een arsenaal. Het woog niet veel minder dan een ton, maar de drie mannen slaagden er in, het naar de verschansing te schuiven. en over boord te gooien.

— Ziezo, nu hebben wij hem zijn voor naamste giftand uitgetrokken, zei Raffles, knikte de twee mannen eens vriendelijk toe, en dook toen als een snoek over de verschansing in zee.

Tien meter van het schip af kwam Raffles weer boven, en zwom met krachtige slagen naar de vliegmaschine, die reeds het anker had opgehaald.

Brand begroette hem met de woorden:

— Gaat alles goed?

— Tot dusverre voortreffelijk. Tachtig duizend dollar aan boord, plus een aantal kostbaarheden. Wij moeten naar het jacht, Charles, strijk neer op een meter of zestig afstand. James, geef mij een revolver, want er zijn nog enigen van dat gespuis aan boord. Ik zal naar het jacht zwemmen, en maak je maar niet ongerust over mij.

De schroef begon te draaien, steeds sneller, en licht als een meeuw maakte de Duivel der Lucht zich los van het water, steeg tot zestig meter, beschreef een boog, stak de landtong over, en begon onmiddellijk weer te dalen.

Twee bandieten, die dit alles gezien en gehoord hadden, grepen onmiddellijk hun geweren. Henderson had de machine bestuurd, en Brand maakte

zich dadelijk gereed, een woordje mee te spreken met zijn Winchester.

Intussen was Raffles weer in de golven gedoken, en zwom zover hij kon onder water voort, slechts even boven komend om adem te scheppen.

Een der bandieten was zo onvoorzichtig, naar de verschansing te komen, om op goed geluk in het water te schieten en Brand maakte dadelijk gebruik van die gelegenheid, schoot van uit de cabine, en zijn kogel raakte de man in zijn schouder. Deze viel met een gil achterover, en de andere zeeschuurmer werd dadelijk onzichtbaar.

Het kostte Raffles dus niet veel moeite, om het jacht heen te zwemmen, waar, van de achtersteven een touw afhing, waaraan hij zich gemakkelijk kon optrekken.

Het volgende ogenblik was hij aan boord, waar hij meteen begroet werd met een kogel, die vlak langs zijn oor vloog.

Hij wierp zich onmiddellijk neer op het dek, haalde zijn revolver uit de waterproof tas, en kroop behoedzaam voort tot hij de achterkajuit bereikt had.

Het bleek dat hij hier buiten schot was, want de schutter gaf zich geen moeite meer hem te treffen.

Hij bleef zo een ogenblik liggen, totdat plotseling een schot klonk, en vlak bij hem een luide kreet, en het geluid van een val.

Hij hief het hoofd op, en zag naast de kajuitskap een man uitgestrekt liggen, met het geweer nog in de hand. Hij was een blanke. Uit zijn zijde vloeide een dun straaltje bloed.

Hij had blijkbaar naar Raffles willen foesluipen, maar een kogel van Brand had hem achterhaald, en aan zijn misdadige loopbaan een einde gemaakt.

Nog altijd op zijn hoede, omdat het mogelijk was, dat zich nog een derde man aan boord bevond stapte Raffles over het lijk van de man heen, liep het gangpad af, en bereikte zo het middenschip, en de rij statiehutten, met hun ronde koper omlijste patrijspoorten. Bukkend ging hij er onder door, en kwam aan de kapiteinshut, maar het daar alles onaangetoet.

Onder de patrijspoort van de hut van de eigenaar stond een schrijftafel, en daarnaast, op een onderstel, een kleine moderne brandkast.

Raffles zag met zijn geoefend oog onmiddellijk dat de zeerovers reeds pogingen hadden aangewend om die kast te openen.

De wenkbrauwen van Raffles fronsden zich en hij mompelde voor zich heen:

— Dat is een lelijke tegenvaller, die mij wel zal noodzaken, mijn plannen enigszins te wijzigen. Ik had gehoopt, dat Mr. Brix wat minder voorzichtig zou zijn. Waarschijnlijk bevinden zich in dat ding de sieraden van zijn vrouwelijke gasten, of tenminste zijn eigen contanten.

Snel, zonder het minste gerucht te maken, juist zoals hij in Londen deed, als hij daar bij nacht en ongevraagd een huis bezocht, ging hij van hut tot hut, maar hij vond inderdaad nergens enig sieraad. Naar alle waarschijnlijkheid had Brix nog juist op het laatste ogenblik, toen de bedoelingen van het kaperschip duidelijk waren gebleken, de kostbaarheden van zijn gasten in die kast opgeborgen.

Een weinig ongeduldig ging hij weer voor de kleine kast staan, en mompelde:

— 't Zou mij minstens een uur kosten, dat ding zonder hulpmiddelen te openen maar het moet open, wil niet al mijn moeite vergeefs zijn.

Plotseling verhelderde zich zijn geelaat.

— Ja, dat is het enige middel, riep hij bijna luid.

Hij ging op het dek, en wenkte haastig naar de vliegmaschine, die op ongeveer twintig meter afstand weer het anker had uitgeworpen, teneinde te voorkomen, dat de vleugels in aanraking zouden komen met het jacht.

— James, kom onmiddellijk hier, riep hij.

De reus aarzelde geen moment, trok zijn laarzen uit, ontdeed zich van zijn korte jas, dook in het water en had in vijf slagen de korte afstand afgelegd.

Hij klauterde langs het smalle valreepje op het dek, en zei eenvoudig:

— Hier ben ik, mylord. Wat moet ik doen?

Zonder iets te zeggen nam Raffles de reus onder de arm, bracht hem tot voor de deur van de hut, wees op de brandkast en vroeg glimlachend:

— Zou je die kast kunnen tillen, denk je?

De reus krabde zich achter het oor, monsterde de kast met zijn gladde wanden, en zei:

— Tillen zal bezwaarlijk gaan, mylord, want er is geen houvast aan, maar verschuiven, daar zie ik wel kans toe. Waar moet het ding heen?

— In het water. En liefst heel gauw, want over een paar minuten kunnen de zeerovers het strand weer bereikt hebben.

Zonder nog een woord te verliezen bukte Henderson zich, om zijn hoofd niet te stoten aan de bovenste deurpost, trad op de kast toe, en trok deze met een enkele ruk een eind van de wand.

Terwijl hij zo vlug hij kon het zware onhandelbare ding buiten de deur werk-

te, zocht Raffles even in het kabelruim, en vond daar een lange rol dun, gevlochten staaldraad.

Zodra de kast naast de verschansing stond, maakte hij het einde van die draad stevig vast aan een der kortste stalen poten, en het andere aan een stuk boomstang, dat in de inham ronddreef, en dat hij met een haak naar zich toetrok.

Ter plaatse waar de valreep uitkwam op het dek, en waar dus de verschansing kon worden opgeklapt, duwde Henderson met 'n laatste krachtsinspanning de brandkast overboord. Een geweldige plons, het water dat opspatte, sloot zich over de zware kast, en de zware boomstam dreef langzaam af, meegevoerd door het ebbend getij. Nauwelijks waren de rimpelingen in het water tot rust gekomen of Raffles snelde naar de voorsteven, en riep:

— Nu weer terug naar de vliegma-
chine, James, en laat mijnheer Brand
het anker lichten. Geef goed acht op wat
er gebeurt, en zorg er voor, dat wij
onmiddellijk kunnen opstijgen.

HOOFDSTUK VI

EEN AFSCHEID

Raffles had een handdoek meegenomen uit een der hutten, en niet zodra begon hij daarmee te wuiven of om de hoek van de landtong kwamen de twee sloepen te voorschijn, vol gasten van de « President Lincoln ». De twee matrozen die roeiden, schenen grote haast te maken, en trokken aan de riemen wat zij konden. Kapitein Jackson stond voor in een der boten, en zwaaide met zijn armen, terwijl hij blijkbaar zijn best deed, zich op die afstand van meer dan honderdvijfig meter verstaanbaar te maken.

Raffles, die op het punt had gestaan, op zijn beurt over boord te springen, zodra hij de sloepen zag naderen, bleef verbaasd toekijken, en mompelde voor

zich heen:

— Wat willen zij eigenlijk? Er schijnt iets niet in orde te zijn.

Hij begreep aldra wat er gaande was. Het werd hem duidelijk gemaakt in de vorm van een sissend geluid, gevaarlijk dicht bij zijn oor, onmiddellijk gevolgd door een scherpe knal van de kant van het land.

Hij draaide zich om, en begreep dadelijk de gehele omvang van het opnieuw dreigende gevaar.

Aan het begin van de landtong vertoonden zich enige gedaanten, die waarschijnlijk het eerst waren gezien door de inzittenden van de twee sloepen, voor zij het waagden, de landtong te ronden.

Daarom zwaaide de kapitein zo met zijn armen.

Bijna op hetzelfde oogenblik drong het tot Raffles door, dat er zich geen geweren meer aan boord van het jacht bevonden. Hij had er tenminste geen gezien. Toch moest hij tot iedere prijs de bandieten zien op te houden, en moest hij hen beletten aan boord te komen, totdat die sloepen langs zij waren gekomen, en de matrozen met revolvers en andere wapens een nieuwe bestorming van het schip konden keren.

Het beroerde was, dat die bandieten veel harder konden lopen dan de roeiers de zwaar beladen sloepen konden voortbewegen. Tot overmaat van ramp waren de bandieten gewapend, en konden zij gebruik maken van iedere plooi in het terrein terwijl de mensen in de sloepen volkomen weerloos waren, en binnen enkele seconden duidelijk zichtbaar zouden zijn voor de kapers die zich op de rug van de landtong bevonden.

In hun woede en teleurstelling zouden die tien of twaalf bandieten geen medelijden kennen, en allen tot de laatste man neerschieten, uit wraak voor de geleden verliezen.

Dit alles ging bliksemsnel door het hoofd van Raffles, en hij riep naar Brand:

— Kun je de kerels zien, Charles? Kun je niet op hen schieten?

— Ik zal het proberen, maar de afstand is groot, en de golfslag doet de vliegmaschine te veel schommelen. Kun je het anker niet lichten, en het jacht de stoepen tegemoet laten varen?

— Ik zal mijn best doen, maar ik wou dat ik de inrichting van dit schip beter kende. De ankers worden waarschijnlijk met een motor opgewonden!

De « President Lincoln » was vooraan zowel als aan de achtersteven verankerd.

Gelukkig lag het met de kop naar

de zee gekeerd. Raffles snelde eerst naar de achtersteven, en bevond dat inderdaad het anker daar door middel van een motor, die in een stalen kastje was opgesloten, kon worden neergelaten en opgehaald.

Maar het dek was hier laag en onbeschut, en zijn verschijning werd onmiddellijk verwelkomd door een half dozijn kogels, zodat hij zich bliksemsnel op het dek moest neerwerpen.

Het toeval was hem echter gunstig, want hij kwam terecht vlak bij een bergplaats, voor allerlei gereedschap. Daarin vond hij een vijl, en zo snel hij kon begon hij de ankerroos door te vijlen, totdat het snel vallende water en de krachtige eb het werk verder deed en de strakgespannen tros stuk trok.

Achteruitschuivende, terwijl Brand zo goed mogelijk het vuur onderhield op hetgeen er zichtbaar was van de bandieten, bracht Raffles zich zelf weer buiten schot, en snelde naar de voorsteven, waar, door de kracht van het afnemende water, de ankerkabel reeds slap hing.

Hij wist hier de motor op gang te brengen, zodat het vaarttuig zich zelf rechtstandig boven het enige nog overgebleven anker trok, dat het volgende oogenblik los kwam, zodat het schip vrij in de inham dreef.

De bandieten, ziende dat hun prooi hun ging ontsnappen, hadden zich verder op de landtong gewaagd, maar stelden zich daardoor ook meer bloot, want dekking was hier niet te vinden, en een paar juist gerichte schoten van Brand remden hun vaart.

Allen wierpen zich plat neer, en begonnen nu hun aandacht aan de vliegmaschine te wijden, die een voortreffelijk doelwit opleverde. Raffles, die dit zag, riep door een scheepsroeper:

— Opstijgen. Onmiddellijk.

Brand liet het zich geen tweemaal zeggen, want inderdaad werd de toe-

stand hoogst precair.

Hij haalde dus een hefboom over, en onmiddellijk stooft de vliegmaschine met grote vaart over het kalme water van de inham, verhief zich in de lucht, steeg tot een hoogte van meer dan achthonderd meter, en bleef op deze afstand rondcirkelen, zodat de bandieten op het eiland aldra het vuren staakten.

Intussen was Raffles naar de machinekamer afgedaald, en vond daar een voortreffelijke Dieselmotor, die hij zonder de minste moeite op gang kon brengen.

Hij zette de machine op zacht vooruit en moest toen weer naar het dek en naar de stuurhut snellen, om te voorkomen, dat het vaartuig aan de grond zou lopen.

Tot zijn grote voldoening bemerkte hij, dat de zeeroovers hem op die plek onmogelijk konden bereiken met hun kogels. Hij stond hier volkomen veilig en stuurde het jacht behoedzaam de baai uit en de beide sloepen tegemoet, waarvan de matrozen uit alle macht roeiden, zodat die dan ook spoedig langs zij lagen, aan de kant, die van de landtong was afgewend.

Men hoorde zelfs op die afstand het woeste getier der bandieten, die nu wel inzagen, dat de kostbare prooi hen ging ontsnappen.

Eerst hielp men de dames langs de valreep naar het dek, toen volgden de heren, die nu toch wel een beetje bleek om hun neus waren, en tenslotte de bemanning.

Daarop liet men de sloepen, die van geen nut meer waren, aan hun lot over.

Mr. Brix snelde onmiddellijk naar de stuurhut, en riep opgewonden, de deur openrukkend:

— Dat was een koene daad, Mr. Kingman, en ik verzeker u dat ik het niet zal vergeten.

— Dat denk ik ook niet, de kans daarop is zeer gering, antwoordde Raffles droogweg. Hij verliet zijn plaats

aan het roer en gaf dit over in handen van de kapitein, die zeer uit zijn humeur scheen te zijn, om een reden, die Raffles onbekend was.

Raffles dacht hierover niet lang na, omdat zijn geest in een geheel andere richting moest werken. Hij dacht namelijk aan de ledige plek in de hut van de eigenaar en aan een middel om op de beste en veiligste wijze het vaartuig zo spoedig mogelijk te verlaten.

Gemakkelijk zou dit niet gaan.

Natuurlijk kon hij nu nog over boord springen, en heel gemakkelijk zwemmend een punt van het eiland bereiken, zonder te worden gezien. Maar wat dan? Hoe moest hij zich in verbinding stellen met Brand, die daar nu op een hoogte van bijna duizend meter rondvloog.

Het zou onmogelijk voor Brand zijn, te zien wat daar beneden geschiedde.

Nog terwijl hij daarover nadacht, werd er een luide kreet gehoord, en de volgende seconde behoefde Raffles zich niet meer te bekommeren over hetgeen hem te doen stond, want vier sterke matrozen bespaarden hem alle moeite om over een uitweg na te denken, door hem te omringen en hem stevig vast te grijpen.

Het waren geoefende en zeer sterke mannen, zij wisten hoe zij iemand moesten vastpakken en weerloos maken. Raffles begreep, dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn. Trouwens, de matrozen waren niet alleen, en de ontstelde gasten, dames, zowel als heren kwamen om hem heendringen.

Vooran stond Mr. Brix met een vuurood gezicht, die hem toebulderde:

— Zo, nu weten wij tenminste waar wij aan toe zijn. Een slimme medeplichtige van die zeeroovers, niet waar?

— Kalm wat, kalm wat, Mr. Brix, zei Raffles koel. Wat gij daar beweert is nonsens. Ik heb met dat gespuis niets te maken.

—O, neen? Mag ik dan weten waar de brandkast is?

— Waarschijnlijk hebben zij die van boord gehaald, antwoordde Raffles kalm.

— Dat is een aperte leugen. Een van de kerels, die gewond is, heeft mij zo-even gezegd, dat jij met een van je helpers de kast over boord hebt gegooid.

— Als hij dat zegt, zal het wel zo zijn, gaf Raffles schouderophalend ten antwoord.

— Maar weet je wel wat die kast inhield? schreeuwde Brix, tot het uiterste gebracht door de kalmte van die zonderlinge man. Al mijn contant geld bevond er zich in, en de juwelen van mijn gasten.

—Gij kunt bij uw bankier dadelijk nieuwe voorraad krijgen, zei Raffles glimlachend. Het heeft dus niets om het lijf.

Brix keek Raffles een ogenblik strak aan en zei:

— Wij zullen zien of het niets om het lijf heeft. Sluit hem op in het cachot, mannen.

— Ik ben wel eens meer op een vreemde wijze bedankt voor de diensten die ik bewees, maar dit is toch wel bar en boos, zei Raffles koel. Schaamt gij u niet een beetje, Mr. Brix? Gij zijt zo rijk geworden door de verkoop van de vieze rommel, die gij maakt, zo rijk, dat gij uw geld met handen vol over boord kunt gooien, zonder dat gij er armer zoudt van worden. Al uw gasten behoren tot de rijkste mensen van Amerika. Wat betekent voor u, wat betekent voor hen het verlies van dat beetje geld, terwijl gij zonder mijn tussenkomst zeker uw leven had verloren?

— Praatjes, viel Brix hem ruw in de rede. Sluit hem goed op, mannen. Wij zullen hem uitleveren aan de politie in Calcutta.

De vier matrozen wilden Raffles al weg voeren toen deze zei:

— Een ogenblikje, Mr. Brix. Gun mij de tijd om u nog een laatste raad te geven in ruil voor uw edelmoedig optreden. Als gij hier achterblijft en tijd verknoeit, zal het u opbreken. Gij ziet dat deze inham een nauwe ingang heeft, als de hals van een fles. Gij kunt er op rekenen dat de zeerovers zich nu zullen haasten weer aan boord van hun schip te komen, het anker te lichten, en u hier de doorgang te versperren. Wapens hebt gij niet meer, met uitzondering van een paar revolvers, terwijl zij minstens veertien of zestien geweren aan boord hebben. Zij zullen u hier in deze baai opsluiten als een muis in de val, het water zakt nog steeds, gij zult binnen een uur aan de grond zitten, en zelfs reeds nu zult gij u moeten haasten, het ruime sop te kiezen. Meer heb ik u niet te zeggen.

Mr. Brix had Raffles laten uitspreken, mompelde iets en sprak op zachte toon met Jackson, die het roer aan de eerste stuurman had overgegeven. Een bevelende wenk, en Raffles werd weggevoerd.

Het was nog klaarlichte dag, toen Raffles in een hok werd opgesloten en hij kon voldoende zien bij het licht dat door een kleine patrijspoort naar binnen drong.

Hij dacht er zelfs niet aan, een poging te doen om de deur te openen, want nog altijd had hij geen ander kledingstuk aan dan de korte linnen broek, en hij beschikte zelfs niet over een spijker.

Hij keek naar buiten en zag dat de landtong snel voorbijgleed. Mr. Brix had dus zijn raadgeving met de kapitein besproken, en zeker wel ingezien, dat Mr. Kingman het bij het rechte eind had gehad.

De deur van het hok had een klein luikje, waarin twee tralies kruiselings waren aangebracht, en dat vooruitzicht gaf op de gang, die naar het cachot voerde, maar het was daar schemerdonker, en er viel niet veel te onderscheiden.

Raffles legde zich op zijn brits om

een uurtje te rusten en toen hij ontwaakte, merkte hij, dat de vaart van het schip geen ogenblik verminderde. Waarschijnlijk was Brix voornemens, zo spoedig mogelijk een haven op te zoeken en daar de autoriteiten in kennis te stellen van hetgeen er gebeurd was.

Raffles dacht aan Brand. Hij wist dat hij in de nabijheid zou zijn, gereed om ieder ogenblik in actie te komen.

Omstreeks zeven uur klonken er schreden, een matroos opende het luikje en stak hem zwijgend een bord eten toe.

In de halve duisternis at Raffles met smaak zijn bord leeg.

Ongeveer een uur daarna, terwijl het in zijn cel al volkomen donker was, hoorde Raffles opnieuw voetstappen, niet de voetstappen van de blote voeten van een matroos, maar van iemand, die schoenen aan had, en voorzichtig en aarzelend scheen te naderen.

Het volgende ogenblik klonk een zachte hem bekende stem door het luikje:

— Ik ben het, Mrs. Kingman. Machteld Brix.

— Het meisje met het mooie rode haar? vroeg Raffles galant.

— Ja, dat ben ik. Ik kom u bevrijden tenminste wanneer gij denkt dat gij met uw vrijheid iets kunt doen.

— O, jawel, zei Raffles. Alles is trouwens beter dan in dit hok opgesloten te zitten. Waar heen zijn wij onderweg?

— Wij zetten koers naar Groot Nicobar.

— Worden wij gevolgd door de bandieten?

— Die hebben wij al lang achter ons gelaten. Hier aan boord is zoëven een lijk over boord gezet van een der zeerovers. Ik ben er nog beroerd van.

— De risico van het vak, antwoordde Raffles koel. Leeft de andere nog?

— Ja, maar hij is door bloedverlies erg verzwakt en kan geen kwaad doen.

— Waar is mijn vliegtuig?

— O, is dat uw vliegtuig, die voortdurend om ons heen cirkelt?

— Ja, een vriend zit aan de stuurknuppel en weet precies wat hij doen moet... als ik maar een paar vuurpijlen had...

Op dit ogenblik werd de cel plotse-ling vrij helder verlicht.

— Schrik maar niet, dat is het zoeklicht van mijn vliegtuig, zei Raffles kalm. Als ik u goed begrepen heb, wilt u dus de deur voor mij openen?

— Ja, het zal heel weinig moeite kosten; er is geen slot, er zijn alleen maar twee zware grendels.

— Waarom doet gij dit?

— Omdat... het doet er niet toe. Zij zullen nijdig zijn, maar dat kan mij niet schelen. Gij zijt een dapper man, gij hebt ons allen beschermd tegen die bloeddorstige zeerovers, en ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat gij daarvoor zoudt moeten boeten. Alleen om zo'n voddige brandkast.

— Gij spreekt woorden die mij uit het hart zijn gegrepen. Uw vader is zo afschuwelijk rijk.

— Kunt gij, als ik u vrijlaat, wat doet gij dan?

— Natuurlijk, in zee springen. Het is een beetje gewaagd, want er zijn hier nogal veel haaien, maar ik hoop dat mijn vriend mij gauw zal oppikken.

Het meisje huiverde, en zei zacht:

— Er is misschien een sloep gemakkelijk los te maken.

— O, maar dan is de zaak gezond, zei Raffles met een lachje. Zijn er riemen in?

— Beter nog, een aanhangmotor.

— Maar dat is prachtig. Benzine in voorraad?

— Ja, de tank is nog vol. Wij had-

den de sloep juist gebruikt voor de overval kwam. Moeten er levensmiddelen in worden gedaan?

— Dat is niet nodig. Als ik er eenmaal in zit, zal ik wel gauw worden opgepikt, tenminste als u mij kunt helpen aan een paar vuurpijlen.

— Die kan ik gemakkelijk uit ons arsenaal halen, zei het meisje opgewonden. Ik vind het heerlijk dat ik u kan helpen. Er zijn niet veel mannen meer van uw slag. Ik zal de deur openen.

— Hoe staat het aan dek? Is er veel licht?

— Tamelijk veel, maar aan stuurboord heb ik zogenaamd bij ongeluk twee elektrische lampen stuk geslagen, en achteraan is het donker. Ik weet ook hoe je daar moet komen, en een groot stuk van het dek kunt vermijden.

— Dan zal alles voortreffelijk gaan, fluisterde Raffles opgewekt.

— Ik heb een revolver bij mij; wilt gij die hebben? vroeg het meisje.

— Neen. Ik dank u voor het vriendelijk aanbod, maar ik zou niet graag op iemand van uw gezelschap schieten, zelfs niet om mijn vrijheid te herwinnen.

Het zoeklicht daarboven werd weer gedoofd, en in de nu nog zwarter lijkende duisternis hoorde Raffles het voorzichtig terugschuiven van de grendels. Toen stond hij buiten. Het meisje tastte naar zijn hand, en voerde hem door de smalle gang, een trapje af, dan weer door een gang die flauw verlicht was, langs de tanks met de olie voor de Diesel en de benzine voor de anhangmotor, en toen weer een trapje op.

— Nu voorzichtig, want hier moet gij het dek op. Zal ik u helpen?

— Geen sprake van. Ik wil niet dat gij u nog verder bloot stelt aan een mogelijke ontdekking en hier is dus het ogenblik gekomen, om afscheid van u te nemen, en u hartelijk te danken.

Het was zeer donker op die plek, en

eensklaps voelde Raffles twee armen om zijn hals en twee lippen, die de zijne zochten, en hem een hartstochtelijke kus op de mond drukten. Hij rook nog vluchtig een geur van lavendel, toen maakten de armen en de lippen zich los, en hoorde hij een vreemd geluid, dat iets op een snik leek, maar dat evengoed een lachje kon zijn, en toen werd hij door een smalle opening geduwd, en hij bevond zich op het dek, met een duistere ruimte voor zich, en een tamelijk helder verlichte achter zijn rug.

Hij wierp zich op zijn buik, hopende dat Brand bij intuïtie zo verstandig zou zijn, het zoeklicht nog even gedoofd te houden, en kroop toen haastig verder tot waar de rij dekhutten ophield.

Hier hoorde hij weer de zachte, fluisterende bekende stem:

— Hier twee vuurpijlen. Vaarwel, en denk nog eens aan het meisje met het rode haar.

Raffles nam de twee hem in de hand geduwde cilinders aan, hield het handje dat ze hem toereikte even vast, drukte er zwijgend zijn lippen op en kroop verder.

Inderdaad was het daarachter tamelijk donker, en hij kon het kleine sloepje gemakkelijk laten zakken aan de davits.

De achterstevan lag zo laag op het water, dat hij maar over boord behoefde te stappen, en in het sloepje terecht kwam.

Nu kwam nog een gevaarlijk ogenblik, want de sneldraaiende schroef verwekte een hevige wieling in het water, en het bootje danste angstwekkend op en neer.

Toen Raffles een van de haken had losgemaakt, schoot de sloep dadelijk recht, en toen werd de andere tros zo strak getrokken, dat het Raffles enige moeite kostte, ook daarvan de haak los te maken.

Maar toen hem dit gelukt was raakte het sloepje ook onmiddellijk een flink stuk achter, heftig heen en weer

schommelend in het sneeuw witte zog van het motorjacht.

Het eerste wat Raffles hoorde was het welkome geluid van de luchtschroef der vliegmaschine. Hij ontstak een vuurpijl met een van de lucifers, uit het doosje, dat hem in de hand was gedrukt. Sissend steeg de pijl in de donkere nacht omhoog, en barstte uiteen in een regen van blauwe lichtkogels. Onmiddellijk begon het zoeklicht te werken. Het bootje dreef in een zee van licht. Raffles kon niet omhoog kijken, uit vrees voor verblinding, maar hij hoorde de motor donderend in kracht toenemen, en op twintig meter van hem af streek de Duivel der Lucht neer op de golven als een reusachtige vogel. Raffles sprong

onmiddellijk over boord, en was met vijf slagen bij een der drijvers. Een forse hand werd hem toegestoken, hij was in veiligheid.

Het eerste wat hij zei was:

— Dank je wel jongens, dat was prachtig afgepasst werk...

Hij dacht nog even aan de omhelzing van Machteld Brix, aan haar zachte armen en haar vurige lippen, maar toen schudde hij de herinnering daaraan van zich af en werd weer John Raffles, de Grote Onbekende.

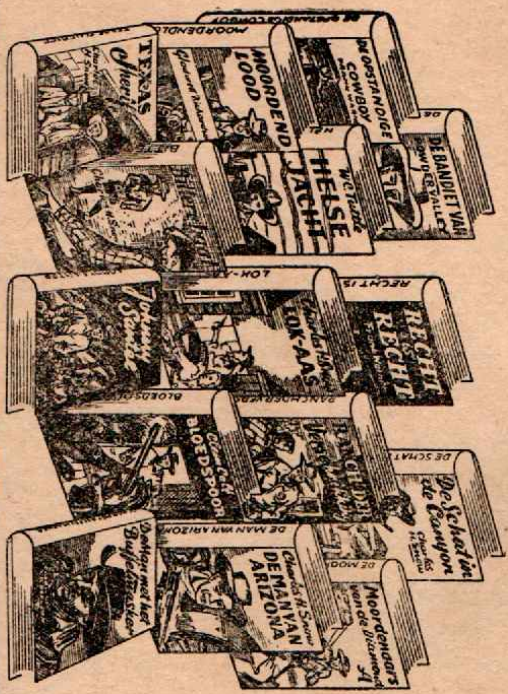
— Onmiddellijk terugkeren, lui en de brandkast in veiligheid brengen, commandeerde hij.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Spaans bloed

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar \$ 5,- of meer
met \$ 5,- per maand

1. Recht is Recht } beide door Frank Warner
2. De Opstandige Cowboy } beide door Frank Warner
3. Moordenaars van de Diamond-A } beide door Darter Bandwell
4. De Bandiet van de Powder Valley } beide door Darter Bandwell
5. Johnny Santee door Arthur MacLean } alle door Peter Field
6. Helse jacht door W. C. Tuttle } alle door Peter Field
7. Bloedspeer door Clem Colt } alle door Peter Field
8. Ranch der Verschrikking } alle door Peter Field
9. De Man met het Buitelmasker } alle door Peter Field
10. Moordend Lood } alle door Peter Field
11. De Schat in de Canyon } alle door Peter Field
12. De Man van Arizona } alle door Peter Field
13. Lokas } alle door Peter Field
14. Texas Sheriff } alle door Peter Field
15. Bittere Haat } alle door Peter Field

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten \$ 88.50. Nu slechts \$ 44.25, d.w.z. de helft van de oorspronkelijke prijs. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van \$ 44.25 / de 1e termijn van \$ _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

L. I.

